

— Алеж я мушу звозити збіже до стодоли; і так лежить уже за довго в полі. Тепер саме на се пора. А що ви, мамо, на се скажете?

А умираюча старуха, що і тепер ще була скупю, притакувала головою і казала синові звозити збіже; она умре собі і без него спокійно.

Але розгніваний лікар тупив ногою.

— Тож ви простак! Я на се не позволяю, розумієте! Як мусите коиче нині звозити збіже, то йдїть по стару Рапетову, нехай она пильнує слабої. Я так хочу, розумієте! А коли мене не послухаєте, то зятмте собі, що як захоруєте, я не буду доглядати вас, а тоді згниєте, як собака, розумієте?!

Високий, худий, мужик о повільних рухах, занепокоєний з одної сторони грізними словами лікаря, а з другої жалуючи гроший, числив, надумував ся, доки вкїнци не спитав:

— А кїлько бере та Рапетова?

Лікар крикиув:

— А я звідки маю се знати? То залежить від сього, як довго буде пильнувати. Згодїть ся з нею. Але за годину має она вже тут бути, розумієте, чи нї?!

Мужик рішив ся.

— Йду, йду, не маєте чого гнївати ся, пане доктор!

Лікар обїзвав ся ще раз на відхїднім до него:

— Добре, добре, лише уважайте, що жартів зі мною нема!